

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/15/2012
Identifikačné číslo spisu:	4608207941
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4608207941.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Y. D., bytom M., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o zaplatenie 5 000 000 Eur s prísľ., vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 6 C 164/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo 7. júla 2010, č. k. 6 C 164/2008-238, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 21. júla 2011, sp. zn. 7 Co 115/2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo 7. júla 2010, č. k. 6 C 164/2008-238 vo vyhovujúcej časti a v časti týkajúcej sa trov konania v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 21. júla 2011, sp. zn. 7 Co 115/2010, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa v týchto častiach potvrdený, z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Topoľčany na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. júla 2010, č. k. 6 C 164/2008-238 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 120 000 € spolu s 8,5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 19. augusta 2008 do zaplatenia do troch dní, vo zvyšku (nad sumu 120 000 €) a v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z názoru, že žaloba je dôvodná, keď výsledkami vykonaného dokazovania boli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, a teda i za nemajetkovú ujmu, náhrada ktorej je predmetom konania, v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969“) v spojení s článkom 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Nezákonným trestným stíhaním žalobcu, dovŕšeným uložením trestu odňatia slobody, ktorý žalobca sčasti aj vykonal, sa vážne zasiahlo do jeho osobnej slobody, dobrej povesti. Tento zásah zanechal negatívne dôsledky aj v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom živote a v neposlednom rade aj v jeho pracovnom živote. S prihliadnutím na závažnosť ujmy na uvedených právach žalobcu, berúc do úvahy následné reakcie, ktoré zásah do práv žalobcu vyvolal v jednotlivých sférach jeho osobnosti a dĺžku vykonaného trestu, voľnou úvahou určil rozsah náhrady nemajetkovej ujmy sumou 120 000 € s 8,5 %-ným úrokom, majúci za to, že žalovaná sa dostala do omeškania so

splnením dlhu uplynutím 6 mesiacov od jeho uplatnenia. Žalobu na splnenie povinnosti nad sumu 120 000 € (žalobca uplatňoval náhradu v sume 5 000 000 €) zamietol majúc za to, že priznanie náhrady vo väčšom rozsahu by nebolo primerané okolnostiam veci, a na to, že výkon časti nezákonne uloženého trestu nezanechalo až také závažné následky v podnikateľskej sfére žalobcu.

Na odvolanie obidvoch účastníkov konania Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. júla 2011, sp. zn. 7 Co 115/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa prisúdenej istiny, v zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa trov konania potvrdil a vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa čo do existencie nároku žalobcu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a s aplikáciou čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd vychádzal z názoru, že právo domáhať sa takejto náhrady sa musí priznať každému, komu škoda alebo ujma vznikla ako dôsledok nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo ako dôsledok nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu. Náhrada škody by mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“ a zahŕňať peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu) ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody. Súd prvého stupňa sa uvedenými kritériami riadil a svoje rozhodnutie o prisúdenej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 120 000 € aj náležite odôvodnil a s týmto odôvodnením sa odvolací súd stotožnil. Výšku priznanej náhrady považoval za primeranú aj s prihliadnutím na to, že žalovaná nevyužila možnosť aj inej formy zadosťučinenia, ako je napr. ospravedlnenie sa žalobcovi. Výšku náhrady určil voľnou úvahou (§ 136 O. s. p.), pričom vychádzal z platnej právnej úpravy - zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý bol s účinnosťou od 1.1.2009 novelizovaný zákonom č. 517/2008 Z. z., ktorý zaviedol mechanizmus určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (§ 17 ods. 3 citovaného zákona). Najvyšší súd Slovenskej republiky (na dovolanie obidvoch účastníkov konania) rozsudkom zo 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011 odmietol dovolanie žalobcu (smerujúce proti tej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania zamietol), dovolanie žalobcu zamietol (v časti smerujúcej proti výroku odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený ohľadne povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania). Dovolací súd odmietol aj dovolanie žalovanej (ktorá ním napadla potvrdzujúcu časť rozsudku odvolacieho súdu, ktorou súd prvého stupňa žalobe vyhovel) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Vyššie citovaným rozhodnutím Najvyšší súd SR rozhodol na základe dovolaní účastníkov konania, ktoré (z dôvodu ich procesnej neprípustnosti) odmietol (s výnimkou rozhodnutia o príslušenstve pohľadávky, kde dovolanie žalobcu zamietol).

Proti vyššie uvedeným rozhodnutiam - rozsudku súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa (vo vyhovujúcej časti) podal na základe podnetu žalovanej generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd obidve rozhodnutia v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Topoľčanoch na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozsudky spočívajú v jej nesprávnom právnom posúdení (§ 243f ods. 1 písm. b/, písm. c/ O. s. p.). Poukázal na ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 120 ods. 1, § 136, § 157 ods. 2 O. s. p., na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., na ustanovenia § 442 ods. 1 Obč. zák., na článok 5 ods. 1 písm. a/, ods. 2, ods. 5 Dohovoru a uviedol, že súdy sa nimi dôsledne neriadili, vec neposúdili správne, keď neprávne aplikovali článok 5 ods. 5 Dohovoru. V predmetnej veci totiž bolo treba aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., ktorý nezakladá nárok na nemajetkovú ujmu, ale len nárok na náhradu škody. Pod pojmom „odškodnenie“ nemožno automaticky rozumieť aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, čo je právnym inštitútom úplne odlišným od inštitútu náhrady škody (viď § 420 a nasl. Obč. zák. a § 13 ods. 2 Obč. zák.). Súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysvetlili, na základe čoho zahrnuli pod pojem „odškodnenie“ aj náhradu nemajetkovej ujmy a v tejto časti sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné a v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Výtýkal súdom, že sa nevysporiadali so skutočnosťou, že trestné stíhanie žalobcu, ako aj výkon trestu, v čase ich realizácie boli legálne, že žalobca bol právoplatne odsúdený a vzatý do väzby v

súlade s platným Trestným poriadkom. Oslobodený spod obžaloby bol až po povolení obnovy konania. Pozbavený slobody bol teda zákonne, bol dodržaný článok 5 ods. 1 písm. a/, ods. 2 Dohovoru. Súdny neuviedli, v čom bol výkon trestu žalobcu v rozpore s vnútroštátnym právom alebo Dohovorom. Skutočnosť, že žalobca bol po obnove konania spod obžaloby oslobodený, automaticky neznamená, že pôvodné trestné konanie bolo vedené nezákonne, a že aj výkon trestu bol nezákonný. Dôvodom oslobodenia žalobcu bol iný právny názor na skutok, ktorý vykonal a neboli porušené jeho ľudské práva garantované Dohovorom. Nebol preto splnený predpoklad na odškodnenie v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru, t. j. príčinná súvislosť medzi porušením odseku 1 a odseku 4 tohto článku a vznikom škody. Rozhodnutia súdov sú nepresvedčivé aj pokiaľ ide o výšku priznaného nároku. Použitie voľnej úvahy (§ 136 O. s. p.) nemôže byť ľubovôľou súdu, ale treba ho použiť v kontexte s inými hmotnoprávnymi ustanoveniami, ktoré upravujú odškodnenie a spôsob jeho výpočtu vyplýva priamo zo zákona. Poukázal pritom na § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z., podľa ktorého patrí poškodenému, ak bola trestným činom spôsobená smrť, odškodnenie v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy (t. j. vo výške cca 15 000 Eur), ale súd v predmetnej veci voľnou úvahou priznal za päť mesiacov výkonu trestu žalobcovi 120 000 Eur, teda osemkrát vyššiu hodnotu nemajetkovej ujmy, než aká patrí poškodenému v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť. Takéto posúdenie považoval generálny prokurátor za nelogické, nesprávne a nespravodlivé, považoval ho za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne posúdenie veci.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol, lebo rozhodnutia súdov sú vecne správne.

Žalovaná sa v dovolacom konaní nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 3 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

V konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia (§ 242 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.). Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Takéto vady dovolací súd nezistil; dovolateľ uvedené vady v konaní a rozhodnutí súdov v mimoriadnom dovolaní nenamietal.

Mimoriadne dovolanie v predmetnej veci uvádza (ako dovolací dôvod), že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), konkrétne nesprávne aplikovali článok 5 ods. 5 Dohovoru, keď pod pojem „odškodnenie“ (ktorý obsahuje citovaný článok) zahrnul aj nemajetkovú ujmu.

V tejto súvislosti treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Generálny prokurátor v podstate namietal existenciu právneho základu uplatneného nároku, keď (ako nesprávnosť) vytýkal aplikáciu článku 5 ods. 5 Dohovoru, že právna úprava (prichádzajúca do úvahy v čase vzniku nároku) - zákon č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepoznal (poznal iba nárok na náhradu škody). Súd si rovnako nesprávne vyložili aj pojem „odškodnenie“, ktoré obsahuje článok 5 ods. 5 Dohovoru, keď pod týmto pojmom nemožno automaticky rozumieť aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, čo je právnym inštitútom úplne odlišným od inštitútu náhrady škody (viď § 420 a nasl. Obč. zák. a § 13 ods. 2 Obč. zák.).

Túto námietku dovolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súdny veľmi podrobne a správne v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, prečo v predmetnej veci aplikovali zákon č. 58/1969 Zb. a prečo (i napriek tomu, že tento zákon neupravoval náhradu nemajetkovej ujmy) náhradu nemajetkovej ujmy priznali (o

jeho výške sa dovolací súd zmieni ďalej).

V zmysle článku 5 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie (článok 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru). Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom vzniku nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle ustanovenia článku 5 ods. 5 Dohovoru rozumie tak škoda materiálna, ako aj škoda imateriálna (napr. rozhodnutia Wassink v. Holandsko, Tsirlis a Kouloumpas v. Grécko).

V tomto smere súdy správne rešpektovali a vychádzali aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá sa s nastolenými problémami vysporiadala tak, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 177/2005 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod číslom 13/2009).

Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd je totiž v zmysle článku 154c Ústavy Slovenskej republiky súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Prednosť medzinárodnej zmluvy pred zákonom znamená ústavný príkaz adresovaný súdu aplikovať ex offio na daný prípad priamo relevantné ustanovenie medzinárodnej zmluvy, ak sú splnené všetky predpoklady vyplývajúce z uvedeného ústavného článku.

Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje predovšetkým článok 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Toto právo zaručuje aj vnútroštátna úprava (v predmetnej veci zákon č. 58/1969 Zb., ktorý bol už nahradený zákonom č. 514/2003 Z. z.).

Ustanovenie § 6 zákona č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste. Zodpovednostným subjektom je štát (na jednej strane) a osoba, na ktorej bol celkom alebo sčasti vykonaný trest, ak v neskorom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo ak bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené (na strane druhej). Predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je existencia škody, skutočnosť, že trest bol celkom alebo sčasti vykonaný (za vyššie uvedenej podmienky) a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalobca tieto predpoklady splnil, keď v trestnom konaní bol (na základe mimoriadneho opravného prostriedku) spod obžaloby oslobodený, vykonal časť pôvodne uloženého trestu odňatia slobody v trvaní päť mesiacov (od 15.5.2006 do 19.10.2006) a v nemajetkovej sfére, najmä v oblasti jeho pracovného, rodinného a spoločenského života sa dostal do rozličných problémov opísaných v žalobe a v rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

Keďže táto vnútroštátna právna úprava nepovažuje za odškodniteľnú aj nemajetkovú ujmu, treba aj takýto nárok posudzovať ako prípad vadného pozbavenia osobnej slobody podľa Dohovoru, ktorý umožňuje (vo vyššie citovanom článku) odškodnenie aj nemateriálnej ujmy a ktorého aplikácia (pokiaľ ide o obsah pojmu „škoda“) má prednosť pred vnútroštátnou úpravou. Ak preto v predmetnej veci súdy dospeli k záveru, že základ nároku žalobcu je daný, ich závery v tomto smere sú správne a mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora (čo do základu nároku) nie je dôvodné. Možno preto vyvodiť záver, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa článku 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru má aj osoba, na ktorej bol celkom alebo sčasti vykonaný trest, ak v neskorom konaní bola spod obžaloby oslobodená alebo ak bolo trestné stíhanie proti nej zastavené, hoci nárok na toto odškodnenie jej vznikol podľa § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.

Pokiaľ však ide o výšku prisúdeného nároku 120 000 Eur je dovolanie generálneho prokurátora dôvodné. Súdy správne vychádzali z ustanovenia § 136 O. s. p., ktorého použitie prichádza do úvahy najmä v situáciách, kedy je nárok preukázaný čo do jeho základu (ako v predmetnej veci), ale jeho výšku možno zistiť len s nepomernými obtiažami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Určenie výšky nároku však nie je záležitosťou takej voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie takých skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí.

Mimoriadne dovolanie súdom dôvodne vytýka, že pri určení výšky priznaného nároku nevzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad ustanovenie § 5 ods. 1, druhá veta

zákona č. 215/2006 Z. z., v zmysle ktorej ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy. Limit odškodnenia je v tomto ustanovení aj pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

Dovolací súd taktiež nepovažuje za riadne odôvodnený záver o primeranosti prisúdenej sumy 120 000 Eur bez zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku a bez náležitého porovnania nároku žalobcu s týmito ďalšími predpismi, napríklad v čom je nemajetková ujma žalobcu (v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote uvedená a bližšie popísaná v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí) vzniknutá v príčinnej súvislosti s vadným pozbavením osobnej slobody (v trvaní päť mesiacov) väčšia v porovnaní s o smrteľným následkom trestného činu, resp. s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania.

Nemožno tiež opomenúť ani rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorých vyslovil porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s nezákonnou väzbou. Ide napríklad o prípad Winkler proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 25416/07), v ktorom ESPLP 17. júla 2012 rozhodol o tom, že Slovenská republika porušila článok 5 Dohovoru (právo na slobodu a osobnú bezpečnosť) a sťažovateľovi, ktorý bol nezákonne vo väzbe od 26. mája 2005 do 15. novembra 2005 priznal z titulu nemajetkovej ujmy sumu 8 000 Eur. Prihliadol pritom aj na čiastočné odškodnenie, ktoré sťažovateľovi (z tohto titulu) priznal Ústavný súd SR v sume 1 970 Eur. Sťažovateľ ale požadoval sumu 163 646 Eur. V tejto veci Európsky súd pre ľudské práva zrekapituloval aj relevantné prípady (Bruncko ods. 46-59; Kormoš ods. 57-69, Kováčik ods. 48-61, Žúbor ods. 47-59), v ktorých sa skutkový a právny stav zásadne neodlišuje.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, resp. určovať (okrem iného) aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku, kde výška príslušného odškodnenia vyplýva priamo zo zákona, ale aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Keďže súdy v predmetnej veci takto nepostupovali, rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti (týkajúcej sa prisudku 120 000 Eur) ako aj rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa (v tejto časti) potvrdený, a tiež aj v súvisiacom výroku týkajúcom sa trov konania, bolo treba zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b O. s. p.) z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a contrario, ods. 3 O. s. p. v spojení s § 243i O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p. v spojení § 243i O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.